

Dojmy spíše starého než (nejen) mladého lékaře v oboru klinická biochemie

A. Jabor

Těsně předjubilejní devátý ročník Setkání (nejen) mladých lékařů v oboru klinická biochemie proběhl 1. – 2. 11. 2018 v Písku. Organizace se opět ujal prim. MUDr. Pavel Malina, Ph.D., který o akci referuje na jiném místě bulletinu FONS (a kterému díky za organizaci). Já bych se jako zástupce starší (nebo již staré?) generace rád zaměřil na pocity z této akce. Spojení „starší (nebo již staré?)“ jsem použil proto, že kalendářní věk je neúprosný, takže patřím mezi starší, a to „nebo již staré?“ znamená povzdech nad odcházejícími starými časy (kterým jsme trochu rozuměli) a nad novou laboratorní medicínou, které nelze vcelku (to jest do úplnosti) rozumět. Ano, laboratorní medicína je tak krásná, tak nová a hlavně jiná, že si člověk připadá starý. Ale: současná a budoucí laboratorní medicína může být fascinující pro mladou generaci. To názorně ukázalo nadšení Davida Friedeckého, který svou přednáškou nadchl snad každého. Možná stejně nadchl obsahem přednášky a novými perspektivami jako svým příkladem zapáleného analytika. Podobně přednáška Jaroslava Vohánky (Roche) o cell-free DNA. To byla sdělení, která nutně musela v posluchačích zanechat dojem typu „aha“ nebo „tak to tedy pozor...“. Kde jsou doby, kdy se dalo ohrnovat nos nad firemními přednáškami typu „naše zkušenosti s ...“?

Klinicky zaměřená sdělení a diskuse se daly rozdělit do čtyř skupin: tradiční prezentace o použití biomarkerů v různých situacích, kazuistiky, řízená diskuse o „osudu“ oboru a konečně vstupy účastníků do programu. Tradiční prezentace ukázaly možnosti korektního použití biomarkerů a upozornily na jejich silné a slabé stránky. Velmi podnětná byla účast, sdělení i diskusní příspěvky mladých kliniků-intenzivistů pracujících u lůžek. Kazuistiky byly jako obvykle připraveny důkladně a opět byly pro všechny posluchače zajímavé a poučné. Řízená diskuse o oboru, kdy Pavel Malina sondařoval názory účastníků na některé problémy klinické biochemie, by mohla být podnětem nebo zpětnou vazbu pro výbor ČSKB. Zdálo se mi, že si účastníci – bez ohledu na své pregraduální vzdělání – přejí zachovat klinickou biochemii jako obor, ve kterém pracují odborníci na pracovištích, která jsou kvalitně vybavena a především kvalitně vedena kvalifikovaným odborníkem. Konečně poslední typ klinických diskusí představují vstupy účastníků do programu. Stalo se tradicí, že atmosféra setkání (nejen) mladých (a nejen lékařů) umožňuje reagovat v průběhu libovolného sdělení ať již dotazem nebo připomínkou. To je jeden z krásných aspektů této akce. Jistě, je to dáno komorním prostředím (dříve hotel Biograf, nyní penzion U Malířských), počtem účastníků a jejich přirozeným výběrem. Ale myslím (a doufám), že je to dáno především vnitřním zájmem každého o klinickou biochemii (pro kterou se z nějakých důvodů rozhodl) a možností slyšet názory jiných a říct názory své. Samozřejmě starší někdy mluvili více, ale každý podnět mladších byl zase pro ně zajímavý. Opět vydařená akce. Tedy minimálně podle pocitů staršího klinického biochemika. Přeji všem, aby se desátý „Písek“ vydařil a pokračoval i v dalších letech.